

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 227/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Ďurajdom, Kukučínova 12, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16, čl. 17 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 1 T 116/2016 z 27. marca 2018, uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 63/2018 z 9. októbra 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 74/2019 z 18. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Ďurajdom, Kukučínova 12, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16, čl. 17 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 116/2016 z 27. marca 2018 (ďalej len „namietaný rozsudok“), uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 63/2018 z 9. októbra 2018 (ďalej len „namietané uznesenie“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 74/2019 z 18. decembra 2019 (ďalej len „dovolacie rozhodnutie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol namietaným rozsudkom okresného súdu uznaný vinným z prečinov ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Odvolaniu sťažovateľa nebolo vyhovené a uvedené prvostupňové rozhodnutie okresného súdu bolo namietaným uznesením krajského súdu ako vecne správne potvrdené. O podanom dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd dovolacím rozhodnutím, ktorým dovolanie pre nesplnenie dovolacích dôvodov podľa ustanovenia § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ uvádza, že okresný súd síce vykonal v jeho trestnej veci rozsiahle dokazovanie, avšak na jeho základe dospel podľa sťažovateľa

k nesprávnym skutkovým a právnym záverom. Sťažovateľ pritom poukazuje na výpovede špecifikovaných svedkov, ktorí mali potvrdiť jeho verziu skutkového stavu, ktorá spáchaniu trestných činov, z ktorých bol uznaný vinným, podľa jeho názoru nenasvedčuje. Podľa sťažovateľa okresný súd dôvody nezohľadnenia týchto svedeckých výpovedí nevysvetlil. Ďalej sťažovateľ spochybňuje závery odborného vyjadrenia vypracovaného znalcom pribratým do konania zo strany okresného súdu, ktorý konfrontuje so závermi znaleckého posudku, ktorý obstaral samotný sťažovateľ. Sťažovateľ je toho názoru, že bolo úlohou konajúceho súdu pribrať na účel preskúmania a odstránenia rozporov v záveroch oboch znaleckých posudkov znalecký ústav. Sťažovateľ v tejto súvislosti argumentuje, že neúspešne požiadal krajský súd prejednávajúci jeho odvolanie o poskytnutie lehoty na vypracovanie takéhoto znaleckého posudku, ktorý by sám obstaral. Ďalej sťažovateľ dôvodí, že sa prípravy verejného zasadnutia zúčastnila ako členka senátu sudkyňa, ktorá bola z prejednávania veci vylúčená z dôvodu, že ako zákonná sudkyňa konala vo veci sťažovateľa v prvostupňovom konaní pred okresným súdom. Sťažovateľ je tej mienky, že aj keď napokon konajúci senát bol obsadený a konal bez tejto sudkyne, vzhľadom na uvedenú okolnosť konal krajský súd v odvolacom konaní v nezákonnom zložení.

4. Vo vzťahu k dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu sťažovateľ namieta, že dovolací súd vydal rozhodnutie, ktoré „*nekorešponduje s objektívnym stavom*“. Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd zaoberal len procesnými podmienkami prípustnosti dovolania, jeho dovolanie zamietol a nezaoberal sa „*meritorným posúdením vecného rozhodovania druhoінстанčného súdu*“.

5. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 16, čl. 17 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom okresného súdu, namietaným uznesením krajského súdu a dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu, označené rozhodnutia zrušil a vrátil vec sťažovateľa na ďalšie konanie a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Východiskové ústavnoprávne normy

6. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom a jeho závery

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie všetkých svojich označených práv v rámci trestného konania, ktoré sa skončilo jeho právoplatným odsúdením, pričom svoje námietky smeruje tak proti rozhodnutiu prvostupňového súdu a odvolacieho súdu, ako aj proti rozhodnutiu dovolacieho súdu.

K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa zaručených ústavou v spojení s označenými článkami ústavy a práva zaručeného dohovorom namietaným rozsudkom okresného súdu

11. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k postupu okresného súdu v prvostupňovom konaní a namietanému rozsudku okresného súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom - odvolaním, ktoré aj využil. O odvolaní bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd odvolací. Existencia odvolacieho konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o namietanom rozsudku okresného súdu, keďže odvolanie v danom prípade predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému postupu a rozhodnutiu (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia v sťažnosti označených práv namietaným rozsudkom okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa zaručených ústavou v spojení s označenými článkami ústavy a práva zaručeného dohovorom namietaným uznesením krajského súdu a dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu

12. Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti, judikatúra ústavného súdu, reflektujúc rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť už dlhodobo garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010). V platnom a účinnom zákone o ústavnom súde tento prístup vyplýva z § 124 štvrtej vety. V zmysle uvedeného bolo preto predmetom prieskumu ústavného súdu nielen dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu, ale aj namietané uznesenie krajského súdu napadnuté dovolaním sťažovateľa, ktoré bolo dovolacím súdom posúdené ako neprípustné.

13. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

14. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu

v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05, III. ÚS 337/2018).

15. Odkazujúc na závery uvedené v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd zdôrazňuje, že pri posúdení rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré konajúce súdy svoje rozhodnutia opreli. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd a najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa, na ktorú poukazuje aj v ústavnej sťažnosti, vysporiadali adekvátne a preskúmateľne a či výklad súdmi aplikovaných právnych noriem neodporuje ich podstate a zmyslu, teda či sú obe namietané rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné. Pre uvedené účely sa ústavný súd oboznámil jednak s relevantnou právnou úpravou, ktorá bola v právnej veci sťažovateľa aplikovaná, ako aj s obsahom oboch namietaných rozhodnutí a tiež s odôvodnením namietaného rozsudku okresného súdu, na ktorý sa krajský súd v odvolacom rozhodnutí v otázke viny ako na vecne správny odvolal (právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu totiž zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania, pozri napr. sp. zn. IV. ÚS 350/09).

16. Podľa ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je okrem vylúčenia podľa odseku 2 vylúčený sudca, prísediaci, probačný a mediačný úradník,

vyšší súdny úradník a súdny tajomník, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa, a naopak.

Podľa § 32 ods. 1 Trestného poriadku ak sudca alebo prísediaci je vylúčený z dôvodov uvedených v § 31 ods. 2 alebo 4, nahradí ho iný sudca určený na zastupovanie rozvrhom práce; prísediaceho nahradí iný prísediaci podľa pokynu predsedu senátu.

Podľa § 147 ods. 1 Trestného poriadku vo výnimočných a obzvlášť závažných prípadoch, vyžadujúcich osobitné vedecké posúdenie, alebo na preskúmanie posudku znalca, môže orgán činný v trestnom konaní alebo súd pribrať na podanie znaleckého posudku znalecký ústav.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

17. Z obsahu odôvodnení namietaného rozsudku okresného súdu a namietaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že konajúce sudy ustálili skutkový stav, ktorý bol podkladom pre právny záver o vine sťažovateľa, na základe dôkazného procesu, pozostávajúceho z výpovede svedka poškodeného, výpovede ďalších troch svedkov, záverov odborného vyjadrenia znalca o mechanizme vzniku zranenia svedka poškodeného a lekárskeho správ potvrdzujúcich existenciu týchto zranení. Výpoveď svedka poškodeného hodnotili ako dôveryhodnú s poukazom aj na tú skutočnosť, že ju pri porovnaní s výpoveďou z prípravného konania svedok nijako nemenil a nekorigoval, jeho výpoveď korešpondovala s výpoveďami ďalších troch svedkov a bola rovnako súladná aj so závermi uvedeného odborného vyjadrenia znalca. Výpoveď sťažovateľa a jedného zo svedkov, na ktorú poukazoval sťažovateľ a ktorá mala podľa neho potvrdzovať jeho verziu udalosti, vyhodnotili konajúce sudy ako nedôveryhodnú, poukazujúc na jej rozpor s objektívne zistenými okolnosťami činu. Súdom pribratý znalec zároveň v rámci svojej výpovede spochybnil svojou argumentáciou závery znaleckého posudku obstaraného stranou obhajoby, kde znalec uvádzal iný mechanizmus zranenia, ktoré bolo u svedka poškodeného nepochybne zistené a zdokumentované lekárskeho správami a príslušnou fotodokumentáciou. Na základe uvedeného bolo konajúcimi súdmi konštatované, že súhrn označených dôkazov tvorí logickú a navzájom sa dopĺňajúcu sústavu, ktorá ako celok

spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti vyšetrovaného skutku, tak ako sú popísané v skutkovej vete namietaného rozsudku okresného súdu.

18. Vychádzajúc zo skutočností, uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto uznesenia, je ústavný súd toho názoru, že námietky sťažovateľa, ktorými sa snažil spochybniť vecnú správnosť namietaného rozsudku okresného súdu a ktoré predniesol aj v uplatnenej ústavnej sťažnosti, boli odvolacím súdom (v spojení s dôvodmi formulovanými v prvostupňovom rozhodnutí) primerane zodpovedané. Podľa názoru ústavného súdu je právny záver o vine sťažovateľa podložený zrozumiteľnou a dostatočne výpovednou argumentáciou, ktorá nesignalizuje žiadne logické protirečenia alebo medzery, čo sa týka zodpovedania relevantných otázok. Konajúce súdy v rámci uplatnenia zásady voľného hodnotenia dôkazov sťažovateľovi vysvetlili sumár dôkazov, ktoré sa stali po ich dôkladnom vyhodnotení podkladom prijatých skutkových záverov a nadväzujúceho právneho záveru o vine sťažovateľa. Konajúce súdy zahrnuli do tohto sumáru dôkazov výpoveď svedka poškodeného, ďalších svedkov potvrdzujúcich verziu výpovede poškodeného a tiež závery odborného vyjadrenia popisujúceho mechanizmus vzniku zranenia poškodeného, ktorý korešponduje s výpoveďou tohto svedka. Súčasťou odôvodnenia je tiež zhodnotenie výpovede sťažovateľa, jedného zo svedkov potvrdzujúceho skutkovú verziu prezentovanú sťažovateľom (z obsahu namietaného rozsudku okresného súdu zistil ústavný súd, že v skutočnosti išlo o jedného takéhoto svedka) a záverov sťažovateľom obstaraného znaleckého posudku. Na tomto mieste vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa o potrebe pribratia znaleckého ústavu poukazuje ústavný súd na znenie ustanovenia § 147 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré nezaväzuje konajúci súd pribrať v takom prípade, aký sa vyskytol u sťažovateľa (znalecký posudok obhajoby konfrontujúci závery znalca pribratého konajúcim súdom), na podanie posudku znalecký ústav. Je totiž vecou konajúceho súdu, aby sám posúdil situáciu, či v prípade súdom obstaraného odborného vyjadrenia znalca existujú také nedostatky, ktoré by boli dôvodom na uvedený postup. Návrh sťažovateľa na pribratie znaleckého ústavu sám osebe, bez ďalšieho, konajúci súd k takémuto postupu nezaväzuje. Ústavný súd tak uzatvára, že v namietanom uznesení krajského súdu obsiahnutá argumentácia nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie je v nesúlade s platnou právnou úpravou, ani nepopiera zmysel interpretovaných

a aplikovaných právnych noriem. Namietané uznesenie krajského súdu tak zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov. Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu. Samotná skutočnosť, že si krajský súd neosvojil interpretáciu výsledkov dokazovania a ich právne posúdenie z pohľadu sťažovateľa, nemôže ešte viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa.

19. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, v ktorej predostiera tvrdenia o nezákonnosti zloženia konajúceho senátu odvolacieho súdu, poukazuje ústavný súd na príslušnú časť odôvodnenia dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že na podklade odvolania sťažovateľa bola jeho vec na krajskom súde pridelená senátu 1T, ktorého členkou bola aj spomenutá sudkyňa, prejednávajúca vec sťažovateľa v prvom stupni pred okresným súdom, avšak samotný krajský súd skonštatoval zákonné dôvody pre jej vylúčenie s odkazom na ustanovenie § 31 ods. 4 Trestného poriadku, na základe čoho bol senát v súlade s rozvrhom práce doplnený o iného člena senátu, ktorý sa následne zúčastnil vykonaného verejného zasadnutia. Najvyšší súd ďalej uviedol, že neobstojí námietka sťažovateľa týkajúca sa možného založenia zaujatosti odvolacieho súdu v dôsledku údajnej účasti vylúčenej členky senátu na príprave verejného zasadnutia. Najvyšší súd konštatoval, že pokiaľ by aj skutočne mala označená (bývalá) členka senátu možnosť do momentu svojho vylúčenia oboznámiť sa so spisovým materiálom, ide o nepatrnú procesnú situáciu, ktorá svojou intenzitou nie je spôsobilá spôsobiť vznik objektívnej zaujatosti celého senátu, tak ako to uvádza sťažovateľ. Ústavný súd konštatuje, že sa s názorom najvyššieho súdu v plnej miere stotožňuje a poznamenáva, že uvedenú námietku sťažovateľa hodnotí ako na prvý pohľad neopodstatnenú. Podstatou inštitútu vylúčenia sudcu v kontexte citovaného ustanovenia § 31 ods. 4 Trestného poriadku je vylúčiť z rozhodovania veci sudcu, ktorý môže byť zaťažený názorom o vine sťažovateľa, získaným v predchádzajúcich etapách konania. Je celkom zrejmé, že uvedená členka senátu bola včas práve z uvedeného dôvodu vylúčená ešte pred konaním verejného zasadnutia z prejednávania odvolania sťažovateľa, na rozhodnutí o ňom sa teda nezúčastnila, čo celkom logicky vylučuje, aby mohla do samotného rozhodovania akýmkoľvek spôsobom zasahovať.

20. Takisto ako na prvý pohľad zjavne neopodstatnená sa javí ústavnému súdu aj argumentácia sťažovateľa, ktorou sa snaží zdôvodniť porušenie svojich označených práv dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorý sa podľa vyjadrenia sťažovateľa zaoberal iba procesným posúdením prípustnosti jeho dovolania a nevenoval sa „*meritórnemu posúdeniu vecného rozhodovania druhoinštančného súdu*“. V dovolacom rozhodnutí najvyšší súd vyhodnotil vlastnú argumentáciu sťažovateľa, ktorú prezentuje aj v ústavnej sťažnosti a ktorú sa v dovolaní formálne pokúsil subsumovať pod jednotlivé ním označené dovolacie dôvody ako námietky nedostatočne zisteného, resp. nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu. Najvyšší súd sťažovateľovi v tejto súvislosti vysvetlil, že takéto námietky, teda námietky skutkového charakteru sú z pohľadu podstaty dovolacieho konania neprípustné, keďže dovolací súd nepredstavuje tretiu inštanciu a nie je oprávnený k ďalšiemu prehodnocovaniu materiálnych dôvodov rozhodnutia ustálených súdmi nižšieho stupňa. Najvyšší súd tak na základe uvedeného konštatoval nenaplnenie žiadneho z dovolacích dôvodov uvedených v ustanoveniach § 371 Trestného poriadku a uplatňovaných sťažovateľom v jeho dovolaní a jeho dovolanie odmietol. Ústavný súd uzatvára, že takýto postup najvyššieho súdu plne zodpovedal ustanoveniu § 382 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

21. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov, ústavný súd je toho názoru, že sa krajský súd a najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadali adekvátne a preskúmateľne a výklad súdmi aplikovaných právnych noriem neodporuje ich podstate a zmyslu. Obe namietané rozhodnutia tak ústavný súd kvalifikuje ako ústavnoprávne akceptovateľné. Vzhľadom na uvedené posúdil ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia všetkých jeho označených práv namietaným uznesením krajského súdu a dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

22. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu